

Palmesøndag / Arninge & Græshave / 10.4.2022 / kl. 9.30/11.00

Evangelietekst: Joh 12,1-16

I dine hænder, Fader, befaler jeg min ånd!

Amen!

Prædikant:

Jesper Vigant, sognepræst ved Skt. Niko

Så blev det Palmesøndag – ja, man fristes jo til at sige: Så blev det Palmesøndag *igen*. Tiden løber stærkere og stærkere, jo ældre man bliver.

Den kristne fortælling er cirkulær. Kirkeåret er et hjul, der kører i sin faste rytme, præcis som årskalenderen. Det samme igen, hvert år. Bare lidt forskudte af hinanden er de to kalendere. Selvfølgelig er der lidt variation i forhold til prædikenteksterne – 1. og 2. tekstrække – men alligevel tingene kører i ring, grundfortællingen er den samme.

Hvorom alting er, så er det blevet Palmesøndag – *igen*. Så ved vi, at nu er påsken, den største kirkehøjtid for alvor i gang *igen*.

Men – skulle man måske tro – når tingene bare kører i ring: Bliver vi da så aldrig trætte af at høre de samme fortællinger år efter år?

Jeg kan selvfølgelig kun svare for mig selv, at det er i al fald på ingen måde sket for mig endnu, og det føler jeg mig også ret overbevist om, at det ikke kommer til at ske. Snarere tværtimod – på ”mysteriøs” vis trættes jeg ikke, og når jeg bruger ordet ”mysteriøs”, så er det ikke tilfældigt – for netop begrebet ”mysterium” er en væsentlig bestanddel af hele det kristne univers. Den kristne fortælling, den kristne tro. Mysteriøst er det – på den gode måde.

Den kristne fortælling rummer måske nok med et af de største mysterier overhovedet – og hvor det mysteriøse ikke er til for at forvirre os som modtagere, men snarere til for at pirre og præge troen i den enkelte.

Træt af denne 2000 år gamle fortælling, det bliver man efter min mening ikke, hvis man er åben overfor den, for budskabet og dybden i den – og det er der en god grund til.

De store fortællinger i verdenslitteraturen – sådan generelt – har alle oftest det til fælles, at vi mennesker kan spejle os i dem.

Det kan godt være, at de på overfladen har deres helt egne hoved- og bipersoner, som ikke er os, men den store fortælling rummer altid din og min livsfortælling i sig på en eller anden måde også.

Altså, at vi kan spejle os i dem, og den største af alle fortællinger, det er så for mig at se fortællingen om Jesus som Kristus – Jesus Kristus som Guds søn. Vel at mærke ikke som fiktion, men som en sand fortælling, der står til troende: Den mysteriøse fortælling om Gud, der lod sig føde til jord i skikkelse af et menneske – og som kun gik rundt her på jorden af en eneste grund: Nemlig, for vores skyld.

Hele pointen med at lade sig føde på jord handler om Guds aktive forsoning og endeløse tilgivelse og kærlighed over for os mennesker, hans elskede skaberværk. Uanset hvor meget vi så end måtte vælge at vende ham – og hans enbårne søn – ryggen undervejs på vores egen livsrejse, så står det til troende, at Guds kærlighed ubrudt strømmer mod os.

Men hvori består så spejlingen for os jordiske mennesker, der jo ikke kan påberåbe os at være Guds søn eller datter i direkte linje?

Kan vi mennesker overhovedet spejle os i Gud og i Jesus, eller er der en afgørende forskel og afgrund imellem disse to verdner?

Der ligger en kæmpe teologi-debat skjult i dette spørgsmål. Teologer ville kunne slå hinanden af hesten og tilbage op på den igen i et væk, og ville aldrig kunne blive enige om entydige svar på et sådant spørgsmål.

Det er da heller ikke mit ærinde her i dag, men snarere at vende spørgsmålet om: Kan vi mennesker overhovedet lade være med at spejle os? Nej, er mit svar – og i al fald kan vi da spejle os i den del af Jesus, der var 100% sandt menneske. Den anden del i ham var 100% sand Gud. Så menneskedelen i ham, den bør vi i høj grad kunne spejle os i.

Lad os nu tage Palmesøndags-fortællingen som et eksempel.

Når jeg spørger mine konfirmander om Påsken, så skal de – inden de har forladt min undervisning – helst kunne beskrive hver af de 4 store dage i påskebegivenheden: Palmesøndag, Skærtorsdag, Langfredag og Påskemorgen.

Og det lærer de unge mennesker faktisk meget hurtigt – og det gør de, tror jeg, bl.a. fordi det er en stærk fortælling. Den brænder sig fast. Det er på sine stræk en meget spændende fortælling, på sine stræk en ganske gruopvækkende fortælling, der jo i første omgang ender fatalt: Jesus dør, men som så alligevel til sidst viser sig at ende godt.

Hvor graven står tom Påskemorgen, og Jesus er genopstanden. I et af evangelierne møder han det nye, evige liv med et "Godmorgen!".

"Det ender godt til sidst!" – som salig Johannes Møllehave kaldte en af sine mange, gode bøger. Det ender godt til sidst – det kan man næsten høre og se ham sige. Lyset sejrer i sidste ende over mørket og livet i sidste ende over døden. Det er sluttonen i den kristne fortælling.

Det ender godt til sidst...

I dag Palmesøndag er det så indledningen på det, vi kalder Jesu lidelseshistorie, passionshistorien. Han gør sit indtog i Jerusalem – ikke på en stor, flot hingst, som en *krigskonge* typisk ville have gjort det den gang, men ydmygt og sagtdigt på et lille æsel, som en *fredskonge* ville gøre dengang.

På vejen op imod Jerusalem – som vi netop sang det i salmen: *Se, vi går op til Jerusalem* – her bliver han hyldet hele vejen. Palmegrene viftes om hans ansigt, jubelråb flyder ham i møde, men alt sammen har det jo over sig et skræmmende og uhyggeligt skær, fordi ikke blot *vi*, men jo navnlig *Jesus selv* ved, hvad dette indtog i virkeligheden er den smertelige begyndelse på: Vejen hen mod korset – og ikke mindst op på det – og så til allersidst hans opgivelse af ånden! Det øjeblik, hvor Jesu menneskelige hjerte holdt op med at slå...

Korsordene – de ord Jesus skal have sagt på korset – varierer noget fra evangelist til evangelist. I nogle er Jesus 100% menneskelig og råber fra korset til sin far:

Min Gud, min gud, hvorfor har du forladt mig?

I andre er han den sejrrige: "Det er fuldbragt!" og "I dine hænder, Fader, befaler jeg min ånd!"

I dagens tekst fra Johannes, der hører vi ikke blot om indtoget i Jerusalem, men forinden også om Marias salvning af Jesu fødder. Omkring ham i denne svære stund har den omhændetagede Maria. Hun ved, hvem Jesus er, og derfor salver hun ham som en konge. Martha gør det fornødne, og det er der også nogen, der skal. Hun sørger for festmåltidet. Ved Jesu side sidder så Lazarus, som Jesus ved en tidligere lejlighed har givet livet tilbage. Og sidst men ikke mindst så er minsandten også Judas til stede – den discipel, der få dage senere på uhyggeligste vis skal udpege Jesus for de romerske soldater ved et kys på kinden...

Og timer senere sidder Jesus altså på ryggen af et æsel og lader sig lige så stille og roligt fragte hen imod sin død.

Og han ved det alt sammen... Det er næsten det mest skræmmende eller tankevækkende.

Se, det er den evangeliske fortælling i dag, Palmesøndag 2022 – og er der så noget, som vi mennesker kan spejle os i – uagtet, at vi ikke er Jesus.

Ja, det vil jeg mene.

Vi alle på rejse i livet. Vi har alle med livet også fået ikke bare løfte om døden, men også forjættelse om døden som en overgang til en evig væren i Guds kærlige og nådige varetægt, hvor billedet på denne tilstand er en have.

Er jeg nu og da en Martha i livet? Det vil jeg da håbe, at jeg er med til at gøre rent og lave mad og holde orden. Er jeg nu og da en Maria? Det vil jeg søreme også håbe. At jeg nu og da er en god lytter, når andre har behov for det. Er jeg nu og da også, som Lazarus, bevidst om at livet er en gave, jeg skal skønne på, mens jeg har det? Det håber jeg da... Er jeg – og det er måske det sværeste? – nu og da den, der ikke gør det gode over for mine nærmeste, som Judas i yderste potens er et skræmmebillede på. Det er jeg sandsynligvis nok, desværre.

Og endelig er jeg som Jesus – altså, mennesket Jesus – mig selv bevidst om, at min rejse (uanset hvor, hvornår og hvordan den ender) også rummer troen på, at jeg til sin tid trygt kan overgive min ånd i Vorherres hænder? Ja, det håber, jeg – men valget er mit. Tror jeg på det, eller tror jeg ikke på, det er sagen...

Tror jeg på det, ja, så bliver Jesus – eller så *bør* Jesu rejse op til Jerusalem i al fald blive en hjertevarm påmindelse om, at menneskelivet er en rejse, hvor vi også skal tage vort eget kors på os. Den opgave – den rejse, kan vi kun selv foretage.

Salmedigteren Chr. Richardt skriver i vel nok den stærkeste Langfredagssalme, jeg kender:

Ét er at lægge kors på andre, et andet er med korset selv at vandre.

Jesus gik den tungeste af alle veje for os. Det kalder på taknemmelighed, men også på en bevidsthed om, at vi alle er på rejse. Og hvis det så er en rejse i troen på, at det sker med Jesus i hånden, så ikke rejsen ikke ud i det blå, ikke forgæves.

Og da slet ikke alene. Jesus går ved vor side, det er det, der står til troende – også der hvor det ikke måtte føles sådan.

”I dine hænder, Herre, befaler jeg min ånd!”

Amen!

**Lov og tak og evig ære være dig, vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver –
én sand, treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse,
nu og i al evighed. Amen!**